

като отчаянъ човѣкъ, чакалитѣ треперѣха като отъ студъ. И азъ стояхъ въ стаята си и мислѣхъ найчудни нѣща.

Ето Жозефъ умрѣ. Умрѣ. А той не трѣбваше да умира, Защото бѣше най-добъръ и младъ. А умрѣ. Нѣма справедливостъ въ свѣта. Нѣма редъ, нѣма закони, нѣма благодарностъ. Щомъ е така — всичко е напраздно и безполезно. И всичко е позволено тогава въ свѣта.

Скоро следъ смъртта на Жозефъ, дойде Ирина. Тя е отъ наше село. Идваше въ градината съ хазайскитѣ деца. Хубава бѣше — безъ украшение. Нѣколко пѣти я заприказвахъ. Разправяхъ ѝ за навицитѣ на животнитѣ, какъ тѣ живѣятъ. Повечето спятъ, примирили се да бждатъ затворени, да не си дояждатъ, да стоятъ да ги гледатъ. Нѣкои дори на сънъ не си спомнятъ за другия животъ. Но нѣкои още плачатъ за него. Деня нищо. Тѣпчатъ изъ клеткитѣ, прозѣватъ се, въртятъ опашки и мълчатъ. Но ноще е друго. Стане лъвътъ, размѣта грива, свѣтне съ очи въ тъмното, а изведнѣжъ нѣщо му се мѣрне отпредъ — я си спомни какъ е причаквалъ край нѣкой бродъ биволи, или си спомни какъ се е билъ — и току изреве съ грозенъ гласъ: а-уум, ум-ум-ум! И като че ли плаче и се бунтува и се заканва. Тогава стане и лъвицата — и тя сжщо зарика: а-ум, а-ум, ум-ум! и удря съ опашка, блѣска се въ стената, и най-после, заплаче тжжно жално като голѣмъ човѣкъ. А другитѣ животни почватъ да тичатъ изъ клеткитѣ наежени отъ страхъ. И мжно имъ е, може би и животътъ имъ минава предъ тѣхъ, и виждатъ, че макаръ да ги хранятъ и пазятъ,, но затворници сж. И тѣ заплачатъ, виятъ, молятъ луната да се смили и ги пусне.

— Нека ни изяде лъвътъ, нека ни стѣпче Жозефъ, на часа да умреме, но да издѣхнемъ свобод-